

Izak en Ismaël

Door ds. L. Huisman

Zingen: Ps. 98 : 1 en 3
Ps. 105 : 4, 6 en 24
Ps. 73 : 12
Ps. 116 : 9 en 10
Lezen: Galaten 4

Geliefden, het Woord van God, hetwelk wij u wensen te prediken, ook als een woord van nabetrachting op de bediening van het H.Avonddmaal, vindt u in Galaten 4 vers 31:

"Zo dan broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije."

Deze tekst spreekt ons van **het grote voorrecht der kinderen Gods.**

- 1^e Zij zijn verlost van de wet
- 2^e Zij zijn verzekerd van de erfenis
- 3^e Zij strijden de goede strijd des geloofs

De Heere God heeft inzonderheid twee werken aan het geslacht der mensen, die Hem zwaar vallen. Het ene werk is om de natuurlijke mens te overtuigen dat hij zonder God en zonder hoop in de wereld is en het tweede werk is - en daar heeft de Heere veel moeite aan - om Zijn kinderen te overtuigen dat ze zalig zijn; dat geen verdoemenis hen treffen zal, dat ze uit genade kinderen Gods geworden zijn. Dat zijn twee dingen waar God in deze wereld veel werk van maakt. En waar Hij veel werk in vindt, want het is ontzaglijk moeilijk om een mens te overtuigen, dat hij buiten God en voor eeuwig ongelukkig is, indien hij zo blijft. Er is een aard in een mens om God niet meer te geloven. Dat is er door de zonde in gekomen. Voor de zondeval geloofden we dat het waar was wat God zei, maar na de zondeval geloven we dat niet meer. Dan moet er eerst een wonder aan ons gebeuren, willen we weer geloven dat God de waarheid spreekt. En dat geldt niet alleen ten opzichte van de zaligheid die in Christus is, maar dat geldt ook van onze rampzaligheid, van onze ellendestaat waarin we allen van nature verkeren. Een mens is zomaar niet overtuigd en gelooft het zomaar niet wat God zegt van degenen die buiten Christus zijn. Dan hebben we allemaal nog wel iets in ons dat het vergoelijkt, dat het verzacht, dat het verkleint, wat God zegt van degenen, die buiten Hem zijn.

Aan dat moeilijke werk heeft God reeds vele eeuwen besteed; er zijn reeds vele preken geschreven en gehouden, om de mens te overtuigen dat hij buiten God ongelukkig is. En hoe weinigen zijn er die het geloven. Oh, het geldt ook hier, wat Jesaja eenmaal uitriep: "Wie heeft onze prediking geloofd en aan wie is de arm des Heeren geopenbaard?" Wie gelooft dat hij buiten Christus ongelukkig en rampzalig is? En het tweede werk Gods is om Zijn kinderen te overtuigen dat ze zalig zijn. Dat Hij ze gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed, dat ze niet verloren zullen gaan; dat Hij ze zal bewaren in Zijn trouw tot op de dag van onze Heere Jezus Christus; dat Hij ze zal leiden door Zijn raad en daarna opnemen in Zijn heerlijkheid.

Ach, daar heeft de Heere ook al wat werk aan gehad. Alle eeuwen door heeft Hij een stroom van gezanten uitgezonden, die allen op onderscheiden wijze, hetzelfde lied gezongen hebben: Vrede, vrede voor degenen, die in Christus zijn. Het oordeel is afgewend, de toorn geblust, de hel gesloten en de hemel geopend. Gods gramschap is gestild en er is leven onder het vaderlijk en vriendelijk aangezicht van een verzoend God.

Dat is iets, dat de Heere telkens en telkens weer aan het hart van Zijn kinderen moet bevestigen. Anders leven de kinderen der wereld gelukkig, terwijl ze puur ongelukkig zijn en de kinderen Gods leven in hun ongeluk, terwijl ze recht hebben om altijd te zingen van Gods goedertierenheer. Dat is een werk dat God

veel moeite kost. Niet alleen nu, maar ook in de dagen van de apostel Paulus. Want als hij deze brief schrijft, is het ook zo in de gemeenten van Galatië. Daar in Galatië is een christengemeente gebouwd door het woord van het evangelie. Paulus heeft van hun geloof gehoord, ja ze hadden zulk een geloof, dat Paulus zegt: Ik ben ervan overtuigd, dat toen ik bij u was, toen ik u het woord der waarheid eerst gepredikt heb door zwakheid des lichaams. Wat dat geweest is, weten we niet. Maar dat ge uw ogen wel uitgegraven zoudt hebben om ze aan mij te geven. Misschien heeft hij wel een oogziekte gehad, zodat hij tijdelijk niet kon zien; dat is best mogelijk, omdat hij spreekt van ogen uitgraven. Dat hadden ze wel voor hem overgehad. Het is best mogelijk, want in het oosten kwam dat vaak voor; oogziekten waren vrij algemeen. En nu zegt hij: Galaten, ge had me zo lief als een dienstknecht van Jezus Christus, dat ge uw ogen wel zoudt hebben willen uitgraven voor mij, maar hoe ben ik u nu in een vijand verkeerd, wat is er toch veranderd? O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, om der waarheid niet gehoorzaam te zijn? Wat was er dan gebeurd? Wel, daar in Galatië was men op tweeërlei wijze het evangelie ongehoorzaam geworden. De gemeente van Christus was ongehoorzaam aan haar Heere, op tweeërlei wijze. Aan de éne zijde stonden mensen die zeiden: Wij zijn vrij, niemand heeft iets over ons te vertellen, we zijn vrijgemaakt door de genade Gods, nu kunnen we leven zoals we willen. Geen zonde zal ons meer verdoemen, want we zijn vrij. En die vrijheid misbruikten ze tot een oorzaak voor het vlees. Ze zeiden: ziezo, we zijn vrijgemaakt en nu kunnen we verder doen wat we willen. Leven naar de begeerte van ons hart, want God heeft ons tot Zijn kinderen aangenomen en nu kan niets ons meer scheiden van de liefde van God. En dan moet Paulus zeer nadrukkelijk vermanend de vinger opheffen en dan zegt hij: Ge zijt wel geroepen tot vrijheid, maar gebruik die vrijheid nu niet tot een oorzaak voor het vlees. Bedroef Christus niet, in wiens bloed gij gereinigd zijt, maar tracht Zijn wil te zoeken en die te doen. En aan de andere zijde is er een groot gedeelte in die gemeente van Galatië, daar moest Paulus nog scherper tegen optreden; die hadden de Christelijke vrijheid verlaten en ze hadden zich wederom geschaard onder het juk der dienstbaarheid.

Ze waren opnieuw gevluht tot de wet, tot de wetten van Mozes, om door de werken der wet Gode te kunnen behagen. En daar moet hij tegen strijden met al de kracht die in hem is. Want Paulus voelt het, dit is een rechtstreekse aanranding van het bloed van Christus; dit is een rechtstreeks versmaden van de enige offerande van Christus; dit is een roven van de kroon die Christus alleen toekomt.

En daarom, met grote nadruk roept hij deze mensen terug om te wandelen in de vrijheid, waarmee Christus hen vrijgemaakt heeft. En dan gaat hij in het vierde hoofdstuk eerst duidelijk onderscheiden tussen het oude en nieuwe testament. Dan zegt hij: dat ze onder het oude testament zo leefden dat was nogal vanzelf, want zolang de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles, maar hij is onder voogden en verzorgers, tot de tijd van de vader tevoren gesteld. Alzo ook gij, toen gij kinderen waart, zo waart ge dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. Dan spreekt hij dus over dat oude testament en zegt hij: toen waren we kinderen, toen waren we onmondig, toen stonden we onder voogden en verzorgers, tot de tijd door de Vader bepaald. Die wet der schaduwen en die wet der ceremoniën noemt hij de eerste beginselen der wereld.

We weten wel hoe kras Paulus zich soms kan uitdrukken over die oud-testamentische wet. Niet alsof die wet niets was, want in de bast van die wet, zat de blanke pit van het evangelie. Maar het was toch met dat al de oud-testamentische bediening, het was toch met dat al de bediening der wet, al had dan ook die bediening het oogmerk de zondaar van het oude testament tot Christus te brengen. Het was toch alles door de harde vuist van de wet. God was nog niet verzoend. Gods vriendelijk aangezicht had zich nog niet naar de wereld gewend. De wereld lag nog in zonde en schuld en was nog niet verlost. Nu zegt Paulus: toen waren we dienstbaar als kinderen, maar wanneer de volheid des tijds gekomen is heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. Nu, zegt Paulus, nu zijt ge kinderen; God heeft de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw hart, Die roept "Abba Vader". Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon. En indien ge een zoon zijt, zo zijt ge ook een erfgenaam Gods door Christus.

Dan gaat hij dus het voorrecht opsommen van de erfgenamen onder het nieuwe testament. En dan spreekt hij in dit gehele vierde hoofdstuk van het grote onderscheid tussen de dienstbare en de vrije. Dan maakt hij

ze het inzonderheid duidelijk door dat voorbeeld dat in Abrahams tent gebeurd was. Nu, dat wisten de Joden wel. Als kinderen van Abraham naar het vlees en sommigen ook naar de geest, wisten ze wel wat zich in die tent van Abraham had afgespeeld. Paulus gebruikt deze geschiedenis als een allegorie om daarmee geestelijke zaken af te beelden. Want, zegt hij in het 21ste vers, zegt mij, gij die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet? Hij heeft eerst in het derde hoofdstuk gezegd: dit alleen wil ik van u leren, hebt gij de geest ontvangen uit de werken der wet of uit de prediking des geloofs?

De prediking des geloofs wil zeggen: uit de prediking van het evangelie. Paulus vraagt hier: zeg, hoe ben je eigenlijk bekeerd geworden? Waardoor ben je nu tot God bekeerd, is dat nu gebeurd door de wet of door het evangelie? Is dat nu gebeurd door de prediking van de wet of door de prediking van het geloof? Daar wil ik een antwoord op hebben, zegt Paulus. En als je dan zeggen moet, ja, dat is gebeurd door de prediking van het geloof, dan zeg ik: gij uitzinnigen, daar ge met de Geest begonnen zijt, wat eindigt ge nu met het vlees? Hebt ge zoveel tevergeefs geleden? Hij toort dus tegen de mensen die terug willen naar datgene, waardoor ze nooit verlost konden worden. Zij zijn verlost door de prediking van het evangelie en nu gaan ze met de wet vrijen. Als met die eerste man, die nog nooit anders dan dienstbare kinderen verwekt heeft. En dan gaat Paulus het met dit voorbeeld duidelijk maken, dan zegt hij: denk toch eens hoe het was in de tent van Abraham. Want daar is geschreven dat Abraham twee zonen had, één uit de dienstmaagd en één uit de vrije. Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest, doch deze, die uit de vrije was door de belofenis. Hetwelk dingen zijn die een andere beduiding hebben, want deze zijn de twee verbonden.

Dan gaat hij dus even terug - en ik neem u ook even mee terug in gedachten - naar de tent van Abraham. Abraham had van God een belofte gekregen, dat hij zaad zou hebben, dat hij een zoon zou hebben in welke alle geslachten des aardrijks gezegend zouden zijn. Maar het duurde zo lang, het duurde te lang, het kon niet meer. Gods beloften zouden immer haar vervulling missen. En Sara heeft het ook gehoord, maar ook zij kon het niet meer geloven, dat uit haar het zaad geboren zou worden, waarin al de geslachten der aarde gezegend zouden worden. En toen zijn ze maar wat gaan knoeien. Toen zijn ze maar op hun eigen houtje begonnen de belofte van God te vervullen. O, met de beste bedoeling natuurlijk, zoals Gods kinderen zoveel verkeerd doen met de beste bedoelingen. Want het was ook nog een hele opgave voor Sara, nog een hele vernedering, die ze zichzelf aandeed, om aan haar trouwe man Abraham haar dienstmaagd te geven. Tenslotte ging toch haar huwelijk op deze wijze er ook aan. De innerlijke band van het huwelijk werd kapot gemaakt. Het was voor Sara ook een ontzaglijk offer. Maar ze heeft dat offer gebracht, niet omdat God het van haar vroeg, maar omdat ze meende in deze weg tot de vervulling van de belofte te kunnen komen. Ze heeft haar dienstmaagd aan Abraham gegeven, opdat zij uit Abraham kinderen zou krijgen, die dan naar oosterse zede golden als kinderen van de vrije. Maar zegt de Heere, dat had ik ze niet bevolen, dat is menselijk geknoei, dat heeft Abraham gedaan en dat heeft Sara gedaan en dat heeft Hagar gedaan, maar dat heb Ik niet gedaan.

Zeker, er is een kind uit geboren, maar het is een dienstbaar kind, het is een kind niet uit de belofte, niet naar dat Ik gezegd had. Het is een kind door je eigen werk en uit je eigen wil en naar je eigen overleggingen. Dus kortom, het is een kind der wet, het is een kind, geboren uit de gemeenschap met de wet. Dat is een dienstbaar kind. Het is niet een kind der belofte, zegt de Heere.

Maar toen, toen dat eenmaal gebeurd was en Abraham zijn misstap begaan had en ook Sara en ook Hagar - ze zijn alledrie even schuldig geweest - toen kwam het al vlug openbaar, dat God er geen behagen in had dat ze op deze manier Hem zouden willen helpen, zonder te wachten op Zijn heil, zonder uit te zien naar de verlossing die van boven was. Toen heeft God andermaal beloofd: nee Abraham, nee Sara, niet het kind van de dienstmaagd, maar het kind dat uit u zal geboren worden. Want wat Ik beloofd heb, dat zal Ik volbrengen, dwars door de onvruchtbaarheid van Sara heen. Ik zal het volbrengen.

Hoort u het wel geliefden? Als u ooit een woord van God gekregen hebt; als het woord van Gods beloften ooit in uw ziel is neergezonken; als ge ooit gehoopt hebt op dat woord, op Zijn barmhartigheid, leg u dan gerust neder aan Zijn voeten, want die Man zal niet rusten, totdat Hij de ganse zaak zal voleindigd hebben. Maar ga zelf niet aan het knoeien om op allerlei slinkse wegen, die God u niet voorgeschreven heeft, tot ongeluk van uw eigen leven, de beloften van God vervuld te krijgen. Blijf liever als een arme, berooide,

hulpeloze, liever als een Sara, voordat ze haar Hagar gaf, op de Heere wachten, want Hij kan zelfs onvruchtbaren vrolijk doen zingen van het heil door Hem bereid. En dat zal Hij ook doen, voor al degenen die op Zijn Woord hopen. Want zie maar, geliefden, wat Abraham ook doet en wat Sara ook doet, het helpt God niet en het helpt ook Gods beloften niet tot de vervulling. Integendeel het brengt diepe ellende en het brengt niets dan grote smart. Ja zo is het altijd. Als we vrede willen vinden met God op een andere wijze dan God ons voorgeschreven heeft; als we door een andere weg getroost willen worden, dan door het Woord van Zijn beloften dan komen we altijd midden in de ellende. Als we in een wettische weg de evangelische waarheden willen bewaren, dan komen we toch bij de kinderen der dienstbare terecht. Ik bedoel, nu hebben we vanmorgen gezien dat Christus de minste wil zijn en als u dat nu niet in gedachten houdt en als u daar nu vanaf gaat en als dat morgen en overmorgen niet de overlegging van uw hart is, dan staan we er allen bloot voor om Gods genade te willen bewaren binnen de omheining van de wet in eigen kracht en daar komt niets van terecht. Je kunt geen evangelische gehoorzaamheid betonen in een wettische weg, dat is onmogelijk. Het is altijd weer opnieuw nodig om sappen te trekken uit de wijnstok om vruchten voort te brengen. Was vanmorgen uw hart week onder de voetwassing van Christus? Welnu bedenk dan, dat ge altijd alleen maar week en handelbaar zult zijn in de bediening uit Hem. Dan kunt u ook niet volharden in de oprechte begeerte om nu voor de Heere te willen leven, als u dit niet voor ogen houdt, dat Hij in het midden van u is, als Eén die dient. Dat Hij die grote Koning is, die zich als de nederigste van de nederige slaven aan uw voeten heeft nedergebogen.

Dat was nu de fout van de Galaten en daar wil Paulus ze nu met dit voorbeeld voor waarschuwen. Dan zegt hij: want God heeft er geen genoeg in genomen, maar op Gods tijd heeft de Heere uit Abraham en uit Sara een kind gegeven zoals dat Hij vroeger beloofd had. Hetwelk dingen zijn, zegt hij, die een andere beduiding hebben.

Want deze zijn de twee verbonden, dus dat kind uit de dienstbare en dat kind uit de vrije. Het één van de berg Sina, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is Hagar, want dit namelijk Agar is Sina, een berg in Arabië en komt overeen met Jeruzalem dat nu is en dat dienstbaar is met hare kinderen. Ja, je zou zeggen als je dit zo oppervlakkig leest dat is wartaal, dat begrijpt natuurlijk niemand. Maar als u het onderzoeken wilt dan zou u er toch wel achter kunnen komen en het was voor de Jood niet onduidelijk, vooral niet in de dagen van de apostel Paulus. Wat is namelijk het geval? De wet is gegeven op de Sinai, hier genoemd Sina. En nu werd die berg Sinai of Sina door de Arabieren, door de nakomelingen van Ismaël genoemd Agar of Hagar. Dat is wat de apostel zegt. Hij trekt als het ware een lijn van die berg Hagar naar die berg der wetgeving en dan gaat hij nog verder naar het Jeruzalem dat nu is. Dus dat Jeruzalem dat Christus uitgeworpen had, dat Jeruzalem dat nog steeds aan het vrijen was met die oud-testamentische wet. Hij zegt, dat is nu allemaal één. En u Galaten, als u door de werken der wet het evangelie wilt bewaren, dan bent u in het verlengde van Hagar, Sinai, dienstbaar Jeruzalem en dan staat u er buiten, dan zijt u van de genade vervallen! Begrijpt u het nu?

Nu lezen we het nog eens: Hetwelk dingen zijn die een andere beduiding hebben, want deze zijn de twee verbonden. Het één van de berg Sina, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is Agar, want dit namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabië en komt overeen met Jeruzalem dat nu is en dienstbaar is met hare kinderen.

Begrijpt u het nu? Die berg Sinai werd door de Arabieren Hagar genoemd. Agar, dat is de berg der wetgeving. Daar kwam de wet. En nu zegt Paulus: in Jeruzalem doen ze op het ogenblik niets anders dan leven met die wet. Dus Hagar met haar dienstbare zoon is de berg Sinai, is het Jeruzalem dat nu is, is gelijk aan de Galaten die bij de wet willen leven, zonder naar Christus te horen.

Maar, zegt hij, en dat is de andere kant, maar het Jeruzalem dat boven is, dat is vrij en dat is ons aller moeder, Dus dan trekt hij een lijn van Sara, Izak, niet meer naar dat Jeruzalem op de aarde, want dat was dienstbaar geworden, dat had Christus verworpen, maar dan trekt hij een lijn naar dat Jeruzalem dat boven is. Dan zegt hij: wij zijn kinderen der vrije, gelijk Izak was. Want daar is geschreven: zijt vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breekt uit en roept, gij die geen barensood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer dan dergene die de man heeft. Hij wil dus zeggen, ja, zijt vrolijk gij onvruchtbare, die niet baart, breekt uit en roept, gij die geen barensood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer dan dergene die de man heeft. Hij wil dus zeggen, ja, die mensen die nu onder de wet zitten, die

kermen wel, ze kermen als een barendende vrouw, want ze kunnen die wet niet volbrengen. Ze maken wel groot misbaar en ze tonen wel een droevig gezicht als de geveinsden, maar ze brengen geen kinderen voort, althans geen kinderen, waarin God verheerlijkt wordt. Maar, zegt hij, zijt vrolijk, gij onvruchtbare, dat zijn dus die kinderen der vrije, die de wet niet hebben als man, en die niet baart, breekt uit en roept gij die geen barensood gehad hebt, want de kinderen der eenzame, die kinderen der vrije, die dus niet met de wet vrijen en getrouwd zijn, die waarlijk vrij zijn van de wet, die kinderen der eenzame, die zijn veel meer dan degene die de man heeft, die de wet heeft. Die mogen kermen, want ze brengen geen kinderen voort die tot eer van God zijn. Nu, zegt Paulus, dat zijn dingen die een andere beduiding hebben.

En nu kort en goed, nu betekent het dit: dat degene die nu iets aanschouwd heeft van dat offer van Christus, die iets gezien heeft voor zijn eigen ziel van de heerlijkheid van die voetwassing van de Heere Jezus als een voorbeeld van Zijn kruislijden. Gij zijt tot vrijheid geroepen broeders, want we zijn niet kinderen der dienstmaagd. We zijn niet meer onder die benauwende wet, we zijn niet meer getrouwd met die eerste man, maar verwacht het dan daar ook niet van. Want dan moge u misschien veel geschreeuw maken in het leven met die eerste man en het moge

schijnen alsof dat een Gode welbehaaglijk leven is, maar ze brengen geen kinderen voort waarin God verheerlijkt wordt. In de gemeenschap met de wet worden dienstbare kinderen geboren, d.w.z. daar worden vruchten geopenbaard, die niet zijn tot lof en eer en heerlijkheid van God. Er worden slavengeesten geboren in dat leven met de wet; daar komt een slavengeest openbaar. Een geest der dienstbaarheid, een raak-niet-en-smaak-niet en roer-niet-aan. En heimelijk een betrouwen op die werken der wet, op dat vrijen met die eerste man, op dat gemeenschap hebben met die wet, maar ach het is niet anders dan een verstoten van Christus. Want dat is wel duidelijk openbaar gekomen in de tent van Abraham, zegt Paulus. Hoe dan? Wel, toen die Ismaël groot was en een jongen was van een jaar of zestien, zeventien, toen is Izak geboren, maar toen was Ismaël de eerste, de sterkste en toen is Ismaël Izak gaan bespotten en Izak gaan verdrukken en Izak gaan benauwen. Daar kunnen geen twee kinderen in één huis zijn, een kind van een dienstmaagd en een kind van de vrije. Kijk maar, zegt hij, dat kon bij Abraham ook niet. Dat kon niet. Hij moest eruit, want hij zou Izak doodgedrukt hebben. Hij de sterke Ismaël, hij was immers de eerste? Het kind der wet had toch rechten? Is het zo ook niet in het leven der gelovigen? In het leven der gemeente? Ismaël is eerst, we zijn aan de wet getrouwd, de wet onderworpen en we blijven het totdat we verlost worden door Jezus Christus. En daarom laat die wet altijd weer zijn rechten gelden. Die laat zich zomaar niet verdringen van zijn plaats. Die Ismaël is sterk, dat is een bruut en Izak het kind der beloften is klein, gering en teder. En daarom ligt hij menigmaal onder ook in Gods kerk. Daarom zijn de schreeuwers, die met de wet vrijen altijd meer dan de Izaks die stil bij moeder zijn, die wachten op Gods tijd, die zichzelf niet kunnen helpen, die geholpen moeten worden.

Geliefden, dat zijn dingen die een andere beduiding hebben, ook voor ons eigen hart. Luther heeft gezegd: we hebben allen een paap in ons hart. En dat is waar. We zijn toch zo snel geneigd, eer we het weten, om de eer van Christus te nemen en om met hetgeen Hij ons uit genade schonk onder de wet te gaan dienen. Maar Paulus zegt: maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte als Izak was, doch gelijkerwijs toen, die naar het vlees geboren was, vervolgde degene die naar de geest geboren was, alzo ook nu, want, wat zegt de Schrift? Werpt de dienstmaagd uit en haar zoon, want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije. Dat is een smartelijk werk. Ik ben weleens kwaad geweest op Abraham, u nooit? Ik ben weleens kwaad geweest op God, dat ik zei, is dat nu een doen? Eerst de dienstmaagd nemen en haar dan later verstoten? Haar de woestijn inzenden met haar kind? Wat kon dat kind eraan doen? Wat kon die dienstmaagd er aan doen? Was ze meer dan een slavin in die dagen die maar te gehoorzamen had aan de wil van haar vrouw en aan de wil van haar heer? Ismaël was toch de oudste, het was toch ook een kind van Abraham! Jawel, dat was hij, maar hij was niet een kind der belofte, het was niet een kind naar de wil van God, het was een kind naar de wil des vleses, naar de overleggingen van het hart. En nu doet het smart, het heeft Abraham veel smart gekost, om zijn kind, Ismaël, uit te drijven, maar het moest, om Godswil. Het zijn dingen die een andere beduiding hebben. Het doet pijn als we onze Ismaël, die we zelf verwekt hebben met de wet; onze werken die Gode niet behagen kunnen, moeten uitdrijven. Maar het moet! Maar wat zegt de Schrift, wat zegt God? Werpt de dienstmaagd uit met haar zoon. En dan blijkt het achteraf toch niet zo wreed te zijn als we aanvankelijk gedacht hadden, want die Ismaël was toch een vijand van

God, was toch een vijand van het kind der belofte. Die Ismaël had toch ook nooit in vrede willen leven met Izak, met het kind der belofte. Nee, Ismaël was een gezworen vijand van de kerk van Jezus Christus. Dat is Ismaël altijd geweest, dat zijn de Arabieren geweest in de oudheid, dat is het Jeruzalem geweest dat dienstbaar geworden is. De Farizeeën en de schriftgeleerden, al waren dat dan naar het vlees kinderen van Abraham, het zijn Ismaël omdat ze Christus verworpen hebben. En die Ismaël ook onder ons, die Ismaëls in ons vaderland, die de kerk van Christus naar het schavot gevoerd hebben. Ook die Ismaëls in ons midden, die Ismaëls in ons hart, die kinderen die we verwekt hebben, in het slaafs onderworpen zijn aan de wet.

O, de Schrift zegt, werpt de dienstmaagd uit met haar zoon. Die geest der dienstbaarheid heeft al wat kwaad gedaan in de kerk des Heeren. Die geest der dienstbaarheid, wederom tot vrede. Werpt haar uit. Ik zeg, dat is smartelijk om je eigen gerechtigheden te verwerpen en te verzaken. Om al je goede voornemens in puin te zien storten. Om geen enkele verwachting van jezelf te hebben. Ismaël, Hagar, werp ze uit, want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met de zoon der vrije.

En toch is het de enige weg om zalig te worden. Want zo dan broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd maar der vrije, zegt de apostel. Omdat God ons deed geboren worden naar de belofte en omdat Hij ons openbaarde uit genade onze Zaligmaker te zijn, zouden we dan nog langer onze gerechtigheid zoeken buiten Jezus Christus? Zouden we ergens anders nog onze hoop op stellen? Ach, nu vraagt God, keer toch niet met de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk terug en met de hond tot zijn uitbraaksel. Als u nu gezien hebt de nederbuigende ontferming van Christus en u hebt uit Zijn hand het verbroken brood mogen eten en het vergoten bloed, de vergoten wijn mogen drinken, keer dan toch niet terug tot die geest der dienstbaarheid, wederom tot vrede. Laat u dan toch niet weer door de duivel telkens weer in de war brengen. Houdt dan toch uw oog op God gericht. Wandel dan toch in Hem, gelijk ge Hem aangenomen hebt. En hoe hebt u Hem nu vanmorgen aangenomen, kom, zeg het eens. U hebt Hem aangenomen met vuile voeten, met een vuil hart, met een ellendig bestaan, met een verdorven bestaan, met een nooit te verbeteren bestaan. Nu, zegt de Heere, wandel dan ook zo in Hem. Blijf daar dan liggen op die plaats, daar is het goed, daar worden de kinderen der vrije geboren, daar worden de vruchten van het nieuwe leven geopenbaard waar God in verheerlijkt wordt.

Verstaat gij deze boodschap van God aan u? Het gebeurt zo vaak, dat u door de listen van Satan vandaag en morgen alweer zegt: en had ik nu maar en moest ik dan niet eerst zo geweest zijn en had ik dat nu wel mogen doen en wat zal de mens daar nu van zeggen en wat zou die ervan zeggen en ja, wat zou God er wel van denken? Ik vraag u nogeens: hoe hebt u hier aangezet, hoe hebt u hier het offer aanschouwd, hoe hebt u hier Christus gezien? Was het niet uit vrije goedheid dat Hij u een vriendelijk ontfermer was? Heeft Hij u de vruchten van Zijn leven niet getoond, als de vruchten van Zijn genade, die u toegebracht zijn, niet door uw werken maar uit de vrije liefde van een Drieënige God?

Nu, waar zou u dan anders op hopen. Als Ismaël u dan benauwt - want Ismaël blijft Izak benauwen - die wet, die kinderen der wet, die maken je het doodsbang, dat doet Christus niet, want ge zijt tot vrijheid geroepen, broeders. Want wij zijn niet kinderen der dienstmaagd maar der vrije. Want let op hoor! Paulus zegt niet dat één of twee of drie of desnoods tien in de gemeente van Galatië tot vrijheid geroepen waren maar hij spreekt die ganse gemeente van Galatië aan, al die geroepen heiligen, al diegenen die het evangelie van Christus Jezus hadden aangenomen; die spreekt hij allemaal zonder onderscheid aan en dan zegt hij tegen die hele gemeente: Want wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije.

Ik weet wel, dat er onder die kinderen der vrije onderscheiden standen zijn, onderscheiden trappen in de aanneming van die vrijheid, in de verzekering van die vrijheid, die we in Christus hebben; dat weet ik wel. Ik weet wel, er zijn ook in het geloof zuigelingen, daar zijn in het geloof kinderen, jongelingen, mannen en vaders. Maar of u nu een zuigeling bent of een man en vader in Christus, u bent vrij! U bent niet meer onder die eerste man, de wet, want toen Christus gekomen is in de volheid des tijds, toen heeft Hij de wet vervuld. Dat u van die vrijheid geen gebruik durft maken, dat ligt in uw ongelooft, dat ligt in de gehoorzaamheid, die ge Ismaël betoont. Dat ligt daarin, dat die sterke Ismaël vaak de overhand heeft in uw leven over die zwakke Izak. Daar komt dat door. Maar dat komt niet omdat u niet verlost bent of omdat u geen gebruik moogt maken van de vrijheid die in Christus is. Want geloof me toch, Paulus roept het u toe: gij zijt niet kinderen der dienstmaagd maar der vrije!

En dan sluit hij onmiddellijk hierop aan met deze woorden: Staat dan in de vrijheid met welke Christus u vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen. Staat dan, zegt hij, in de vrijheid. Ja en om nu in die vrijheid te blijven staan, moet u er iets van ervaren hebben wat die vrijheid is. Dan moet u gesmaakt hebben dat dat nu de vrijheid is, u te vernederen onder de krachtige hand Gods en u te laten verhogen door een dienende Christus. Dat moet u ervaren hebben. Als u dat niet ervaren hebt dan kruipt u toch weer terug naar de wet. Als u Jezus' heerlijkheid niet aanschouwd hebt, dan kunt u geen vruchten dragen Gode tot eer. Onthoudt het goed, dan hebt u misschien het kinderbrood genomen, dan hebt u misschien het kinderdeel gegeten, dan hebt u misschien met een Judas uw voeten Jezus toegestoken, maar dan gaat u toch weer door om God te verdenken van Zijn trouw en van Zijn liefde.

Ik waarschuw u ernstig, werpt de dienstmaagd uit met haar zoon, want de zoon der dienstmaagd zal niet erven met de zoon der vrije. Het is een strijd op leven en dood. Die Ismaël moet eruit ook in uw leven, hoe lief hij u ook is en hoe ge hem ook in bescherming wilt nemen; hij moet eruit. Want hij is tot oneer van God en tot oneer van Christus. Ismaël moet weg, want het is Gods bevel. Want, zegt Paulus, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstbare, maar der vrije. Waarvan de dichter zong in psalm 73 vers 12, hetwelk wij nu ook zingen.

Geliefden, wij mochten ons vanmorgen vergaderen om de dis van het Verbond. Of bent u er niet geweest? Dan hebt u daarmee betoond geen kind der vrije te zijn, Dan hebt u daarmee betoond dat uw voeten nog staan op de brede weg. Ik spreek niet van de kinderen, ik spreek niet van de jongens en de meisjes die nog geen belijdenis gedaan hebben. Zij zijn nog niet geroepen tot de dis des verbonds, maar ik spreek tot u, die belijdenis deed in het midden van Gods gemeente en toch uw plaats ledig liet aan de tafel des Heeren. Ismaël, hij kan er lang blijven, maar hij moet er toch éénmaal uit. Hij kan veel voor Abraham doen, met de oudste zoon - die doen over het algemeen veel, want ze zijn sterk en groot - maar ze begrijpen toch nooit de liefde van God. Nooit. Weet u, ze zijn nog verbitterd over de verloren zoons, die teruggekomen zijn en over de verloren dochters die wedergekeerd zijn. Dat gebeurt vaak. Die oudste zoons, die Ismaëls, die kunnen het niet hebben. Ze zeggen: die, geloof jij het van die? En die, die ook al aan het Avondmaal, je moest hem gekend hebben. En ach, zo zou u een hele rij kunnen opnoemen, maar waar was u? Wilt u dan uw mond houden. Wilt u zwijgen voor de mensen over die mensen, die wel aan geweest zijn. Want het vonnis ligt op u, drijft de dienstmaagd uit en haar zoon, want de zoon der dienstmaagd zal niet erven met de zoon der vrije. Dat verschrikkelijk vonnis: indien Ik u niet was, gij hebt geen deel aan Mij. Ach, mensen, praat dan toch niet over een ander, als u nu zelf het vonnis meegekregen hebt vanmorgen: indien Ik u niet was, gij hebt geen deel aan Mij; kruipt dan toch in een hoekje van uw slaapkamer en smeekt God of Hij U een nieuw hart geeft. Wat wilt u nu nog praten, u loopt met het vonnis van de eeuwige dood in uw hart, hebt u dan nog iets tegen een ander te zeggen? Arme dwaas, ga op deze weg toch niet voort. Zijt ge nog een Ismaël en is het u tot smart, ge kunt nog een Izak worden. Hoe dan? Door geboorte, Izak is Izak geworden door geboorte, door geboren te worden uit de vrije, naar het Woord van Gods beloften. En zo kunt gij ook nog van een Ismaël een Izak worden door wedergeboorte. Niet meer door de werken der wet, al kromde ge u als een bieze. Uit de werken der wet komt geen vrucht voort die God aangenaam is. Maar door de prediking van het geloof. Dus, kort en goed: door het evangelie, door de liefde van God, kunt u ook nog van een Ismaël een Izak worden. Denk daar nu maar eens aan en ga daar maar mee naar huis. Zeg dan maar, o God, ik heb Uw grote liefde gezien, ik heb gezien hoe U voeten wilde wassen van die en van die, allemaal even grote zondaren; ach Heere God, was ook mijn voeten, maak ook mijn ziel rein door de kracht van Uw genade. Ach smee er zo om, dan zal God het doen, want de rivier Gods is vol waters. Gods armen zijn nog uitgebreid en daartoe laat Hij u het evangelie verkondigen, opdat u zich tot Hem zou bekeren. Hoor je het jongens en meisjes, je kunt tot God bekeerd worden. En zo er onder u zijn die een begeerte hebben de Heere te vrezen, nog een kleine tijd dan mag je ook de dood des Heeren verkondigen in het midden van Zijn gemeente. Wacht op de Heere, zijt sterk en Hij zal uw hart versterken, ja wacht op de Heere.

En gij, die aan de bediening van het Avondmaal zijt aangegaan, hoe bent u er aan gegaan; wat was de vrucht van uw aanzitten aan de tafel des Heeren? Want vruchten openbaart u, onderzoek uw hart. Ach ik zeg het, omdat het Woord van God het zegt en een levende boom kan wel tegen een beetje wind: er was

ook een Judas onder, ontzaglijk! We zullen hier zolang we leven altijd wel met de discipelen moeten blijven zeggen: Heere, ik ben het toch niet? Ismaël blijft ook in ons hart zo sterk dat Izak dikwijls onder ligt.

Maar is dit de vrucht van uw leven dat ge door alles heen, door alle nevelen, door alle duisternis, door alle moeiten, toch oprecht voor God was in het belijden van uw onoprechtheid? In het bekennen van uw dwaasheid, van de hardheid van uw hart, van de ongelijkvormigheid aan de wet van God in uw leven? Hebt u dat hartelijk bekend? En kon u toch ook die andere zijde niet opgaan, net als Petrus toen Jezus zei: als Ik u niet was, gij hebt geen deel aan mij, brak toen de liefde door in uw hart en riep ge toen uit: ach Heere Jezus, kom ik dan om, zo kome ik om, maar ik kom tot u gevloeden, want zonder U is het geen leven maar een eeuwig zielsverderf! Dan heeft voor dat ogenblik Izak overwonnen, maar gord u aan tot de strijd, want Ismaël leeft nog!

Maar Christus is sterker en het Woord Zijner beloften hebt u. God heeft het u gegeven. Luistert dan naar Zijn stem: drijft de dienstmaagd uit en haar zoon. Want altijd is de wet bezig om u te knechten en zijn heerschappij is wreed en groot en hard. En de kinderen die hij baart kunt ge kennen, het zijn kinderen zonder liefde, het zijn kinderen die de Izaks verdrukken; het zijn kinderen die groot geschreeuw maken, die veel barensnood hebben om bijbels te spreken; die hard schreeuwen, maar ze brengen geen vruchten voort, waar God in verheerlijkt wordt.

Want een stille en ootmoedige geest is kostelijk voor God. Dat u nu zo uw Heiland zou mogen volgen, de voetstappen van uw Meester zou mogen drukken, al is Izak dan zwak, al is Izak dan teer, het is toch het kind der belofte en éénmaal zal toch de laatste Hagareen, de laatste Ismaëliet uit Kanaän verdreven zijn, want er zal toch een tijd komen - God heeft het beloofd - dat de goddeloze van de aarde zal zijn uitgeroeid en daar hoort Ismaël ook bij. Al die Ismaëls die geteeld zijn door de wet, die de vruchten zijn van vleeselijk overleg, waar we onszelf zoveel schande en smaad en smart mee berokkenen, ze zullen toch eenmaal ophouden. Hoopt volkomen op de Heere en laat u gedurig wassen door uw Meester, die met een linnen doek altijd weer opnieuw gereed staat om slavenwerk te verrichten. Zolang als u hier op de aarde bent kunt u niet buiten die vernederde Christus, buiten die bloedstortende Christus, buiten die Christus, die ter helle daalde, Maar zo menigmaal gij wordt overwonnen, om Hem uw zondig hart toe te steken, om Hem uw vuile voeten te laten wassen, zo dikwijls zult u iets ervaren van de vrijheid der kinderen Gods. En het beginsel van de eeuwige vreugde zal uw hart gaan vervullen.

Ja dan mogen we het weleens een ogenblik smaken, kinderen Gods, wanneer Ismaël uit het gezicht verdwenen is en Hagar ons niet benauwen kan, dat we verblijd mogen zijn hier op aarde reeds, in de tent van Abraham door de beloften Gods vervrolijkt, het pad van 's Heeren geboden te lopen en met een goede hoop in ons hart dat we éénmaal voor God in Sion zullen verschijnen. Zo dan, vertroost elkander met deze woorden, want wij zijn niet kinderen der dienstmaagd maar der vrije. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.